Κυριακή ΙΒ' Λουκά: Διδαχή για την ευχαριστία και τη δοξολογία τού Θεού (Άγιος Ιγνάτιος Μπριαντσανίνωφ)

Categories : ΘΕΟΛΟΓΙΑ

Date : 18 Ιανουαρίου, 2019

Η σημερινή ευαγγελική διήγηση για τη **θεραπεία από τον Κύριό μας Ιησού Χριστό των δέκα λεπρών** (Λουκ. ιζ' 12-19) **έχει οριστεί από την αγία Εκκλησία μας να διαβάζεται σε κάθε περίπτωση κοινής ευχαριστίας προς τον Θεό για κάποια ευεργεσία Του**. Από τους δέκα λεπρούς που θεραπεύτηκαν από τον Σωτήρα, μόνο ο ένας σκέφτηκε να Τον ευχαριστήσει. Οι υπόλοιποι εννέα, μολονότι ευεργετήθηκαν εξίσου, μολονότι είδαν στον ίδιο τους τον εαυτό ένα εκπληκτικό σημείο τής θείας ευσπλαχνίας και παντοδυναμίας, δεν εκτίμησαν πνευματικά ούτε την ανέλπιστη θεραπεία τους ούτε Εκείνον που με την προσταγή Του λυτρώθηκαν από την ανίατη ασθένεια.

Η συμπεριφορά των αχάριστων, των σκληρόκαρδων, των νεκρών ως προς τον νου και την καρδιά ανθρώπων αποδοκιμάστηκε από τον Κύριο. Όταν ο ένας από τους λεπρούς, που έγιναν καλά, επέστρεψε δοξάζοντας με δυνατή φωνή τον Θεό κι έπεσε στα πόδια τού Σωτήρα με ευχαριστίες, Εκείνος του είπε: «Δεν θεραπεύτηκαν και οι δέκα; Οι άλλοι εννέα πού είναι; Κανένας τους δεν βρέθηκε να επιστρέφει και να δοξάσει τον Θεό;». Τα λόγια αυτά έχουν ένα βαθύ νόημα. Ο Θεάνθρωπος με την ανθρώπινη φύση Του **δεν ζητούσε από τους ανθρώπους να Τον δοξάζουν. Τους ζητούσε, για το δικό τους καλό, να τιμούν τον Θεό όπως Του πρέπει** . Όσοι είχαν καλή προαίρεση και αληθινή θεοσέβεια, έβρισκαν τον Θεό που ήταν κρυμμένος στην ανθρώπινη μορφή τού Ιησού, έβρισκαν τον Σωτήρα και σ’ Εκείνον τη σωτηρία τους. Αρνήθηκαν τον Σωτήρα όσοι προηγουμένως είχαν αρνηθεί τον Θεό μέσα στην ψυχή τους. Ο Κύριος είπε κάποτε στους Ιουδαίους που Τον μισούσαν και Τον βλασφημούσαν: «Αν ο Θεός ήταν πραγματικά πατέρας σας, θα αγαπούσατε κι εμένα. Γιατί εγώ από τον Θεό βγήκα και ήρθα σ’ εσάς. Εκείνος που κατάγεται από τον Θεό, ακούει τα λόγια τού Θεού- γι’ αυτό εσείς δεν ακούτε (τα λόγια τού Θεού), επειδή δεν κατάγεστε από τον Θεό» (Ιω. 8:42, 47).

Η ευχαριστία είναι αρετή σπάνια ανάμεσα στους ανθρώπους. Δυστυχώς, συχνά ακούγεται μια θριαμβική διακήρυξη, που συνοδεύεται από έναν επίσης θριαμβικό καγχασμό: “Πήρα από τον τάδε αυτό κι αυτό!”. Με τη διακήρυξη αυτή αποκαλύπτεται μια φοβερή ψυχική εξαχρείωση: Αποσπάστηκε μια ευεργεσία με κολακεία, με προσποίηση και με άλλα παρόμοια μέσα· και ο άνθρωπος που εξαπατήθηκε και ευεργέτησε τον

συνάνθρωπό του, εμπαίζεται απ' αυτόν για την ευεργεσία του.

Σε κάποιες σωματικές ασθένειες παρατηρούνται συμπτώματα αλλόκοτα και ανεξήγητα. Τέτοια συμπτώματα παρουσιάζουν και οι πνευματικές ασθένειες. Έτσι, **συχνά οι ευεργεσίες γεννούν στην ψυχή του ευεργετημένου όχι ευγνωμοσύνη, όπως θα ήταν φυσιολογικό, αλλά απεναντίας ένα άγριο μίσος εναντίον τού ευεργέτη.** Απ’ αυτό το τόσο συνηθισμένο παράδοξο βγήκε η λαϊκή παροιμία: «Μην τρέφεις, μην ποτίζεις, μην πλουτίζεις τον εχθρό σου». Είναι πολύ ισχυρό το δηλητήριο της αμαρτίας, που έχει διαποτίσει τις ψυχές μας. Δηλητηριασμένοι απ’ αυτό, είμαστε ικανοί να μισήσουμε όχι μόνο τους ευεργέτες μας ανθρώπους, αλλά ακόμα και τον ευεργέτη μας Θεό. Το αποδεικνύουμε πολλές φορές και με πολλούς τρόπους.

Η έχθρα προς τον Θεό εκφράζεται με την περιφρόνηση των εντολών Του, εκφράζεται με διαγωγή σύμφωνη με το δικό μας θέλημα και τη δική μας σκέψη. Ο Κύριος είπε: «**Όποιος δεν με αγαπά, δεν τηρεί τα λόγια μου**». **Γιατί περιφρονούμε τις θείες εντολές; Γιατί λησμονούμε τον Θεό; Γιατί δεν Τον γνωρίζουμε; Επειδή δεν συλλογιζόμαστε ούτε τον Θεό ούτε τον εαυτό μας, γι' αυτό ζούμε επιπόλαια, γι' αυτό ασχολούμαστε μόνο με τη ματαιότητα. Η ορατή κτίση μας κηρύσσει τον παντοδύναμο, τον πανάγαθο, τον πάνσοφο Θεό. Τον κηρύσσουμε κι εμείς οι ίδιοι. Την ύπαρξη, τις ικανότητες της ψυχής και του σώματος, όλα τα μέσα για την υλική υπόστασή μας και για τη διαμόρφωση του πνεύματός μας τα λάβαμε χωρίς τη δική μας γνώση ή θέληση. Τίποτα δεν κάνουμε από το τίποτα· όλα τα κάνουμε από τα εφόδια που μας έχουν δοθεί. Ακόμα και η ικανότητα να κάνουμε κάτι είναι βαλμένη στη φύση μας, δεν είναι δικό μας απόκτημα. Και μέσα μας και γύρω μας υπάρχουν αιτίες για να συλλογιζόμαστε τον Θεό και να Τον ευχαριστούμε.**

Η Αγία Γραφή και τα κείμενα των αγίων πατέρων μάς αποκαλύπτουν την**αφθονία και τη σπουδαιότητα των ευεργεσιών** που μας παρακινούν να ευχαριστούμε τον Κύριο. **Η ευχαριστία τού Θεού έχει ένα ιδιαίτερο χαρακτηριστικό: Γεννά και δυναμώνει την πίστη, μας φέρνει κοντά στον Θεό. Η αχαριστία προς τον Θεό και η λήθη Του εξαλείφουν την πίστη και μας απομακρύνουν από κοντά Του.** Ο απόστολος λέει ότι εκείνοι που πιστεύουν αληθινά στον Θεό είναι «ριζωμένοι σ’ Αυτόν και οικοδομούν τη ζωή τους επάνω Του, γίνονται όλο και πιο σταθεροί στην πίστη και προοδεύουν σ’ αυτήν, ευχαριστώντας τον Θεό».

Για την ουσιαστική ψυχική ωφέλεια που κερδίζει ο άνθρωπος με την ευχαριστία τού Θεού, Εκείνος μας παραγγέλλει να Τον ευχαριστούμε και να Τον ευγνωμονούμε ακατάπαυστα. «Να ευχαριστείτε τον Θεό για το καθετί», λέει ο απόστολος· και επισημαίνει: «Αυτό είναι το θέλημα του Θεού, όπως

αποκαλύφθηκε σ’ εσάς διά του Χριστού». Μ’ άλλα λόγια, η καινοδιαθηκική εντολή τής ευχαριστίας τού Θεού είναι μυστική, πνευματική, θεία· απορρέει από το μυστήριο της ενανθρωπήσεως του Χριστού και βασίζεται σ’ αυτό το μυστήριο.

Ο Θεάνθρωπος πέρασε την επίγεια ζωή Του με στερήσεις και θλίψεις. Έτσι καθαγίασε τις στερήσεις και τις θλίψεις εκείνων που αληθινά πιστεύουν σ’ Αυτόν, έτσι τοποθέτησε τις στερήσεις και τις θλίψεις πιο πάνω από την επίγεια ευημερία, στην οποία ο Ίδιος δεν είχε καμιά μετοχή. Η παραγγελία για την ευχαριστία τού Θεού είναι ξένη προς το σαρκικό φρόνημα. Κατανοείται μόνο με τον πνευματικό λογισμό. **Ο άνθρωπος που έχει σαρκικό φρόνημα, ακόμα και όταν ευχαριστεί, το κάνει μόνο για υλικές ευεργεσίες. Στις δοκιμασίες ταράζεται, γογγύζει και βλασφημεί. Ο Θεός, όμως, προστάζει να Τον ευχαριστούμε για όλα, ακόμα και για τις θλίψεις. Προστάζει να Τον ευχαριστούμε για τις θλίψεις μας, επειδή μ’ αυτές μετέχουμε στα παθήματα του Χριστού. Και όταν προστάζει να Τον ευχαριστούμε για την ευημερία και την ευτυχία μας, το κάνει συγκαταβαίνοντας στην αδυναμία μας.**

«Γι’ αυτό ο Ιησούς», γράφει ο απόστολος, «για να αγιάσει τον λαό Του με το ίδιο Του το αίμα, θανατώθηκε έξω από την πύλη. Ας πάμε, λοιπόν, κι εμείς κοντά Του, έξω από το στρατόπεδο», δηλαδή **έξω από τη συνήθεια αυτού του κόσμου**, «και ας υποστούμε τον ίδιο μ’ Αυτόν εξευτελισμό. Γιατί δεν έχουμε εδώ μόνιμη πολιτεία, αλλά λαχταρούμε τη μελλοντική». «Γιατί σ’ εμάς δόθηκε το χάρισμα όχι μόνο να πιστεύουμε στον Χριστό, αλλά και να υποφέρουμε γι’ Αυτόν».**Το δώρο, φυσικά, το ακολουθεί η ευχαριστία. Αν οι θλίψεις για τον Χριστό είναι θείο δώρο, δώρο που δίνεται από τον Θεό στον αληθινό χριστιανό, τότε ο χριστιανός οφείλει να δείξει έμπρακτα τη χριστιανική του ιδιότητα, ευχαριστώντας για τις θλίψεις· οφείλει να δεχθεί το δώρο τού Θεού, ευχαριστώντας γι’ αυτό.**
Με την ευχαριστία δυναμώνει η πίστη, αποκαλύπτονται τα μεγάλα μυστήρια του Χριστιανισμού και, με την ενέργεια της χάριτος, μπαίνει στην ψυχή η θεογνωσία, την οποία ακολουθούν η θεία ειρήνη και η πνευματική παρηγοριά. Ο **αββάς Ισαάκ ο Σύρος** αποφαίνεται: «**Πριν από τη χάρη τρέχει η ταπείνωση, και πριν από την παιδαγωγική τιμωρία τρέχει η υπερηφάνεια. Στόμα που ευχαριστεί πάντοτε, δέχεται ευλογία από τον Θεό, και καρδιά που επιμένει στην ευχαριστία, κατοικείται από τη χάρη.** Οδηγός των χαρισμάτων τού Θεού προς τον άνθρωπο είναι η καρδιά που κινείται σε αδιάλειπτη ευχαριστία, ενώ οδηγός τού πειρασμού προς την ψυχή είναι η έννοια του γογγυσμού, αν κινείται συνέχεια στην καρδιά». «**Η ευχαριστία εκείνου που παίρνει τα δώρα, παρακινεί εκείνον που τα δίνει να προσφέρει δώρα ακόμα μεγαλύτερα από τα πρώτα. Δεν υπάρχει δώρο που να μένει χωρίς αύξηση, παρά μόνο εκείνο για το όποιο δεν εκφράστηκε ευχαριστία. Το**

μερίδιο του ανόητου είναι μικρό στα μάτια του».

Παρόμοιες επισημάνσεις κάνουν και οι άλλοι πατέρες τής Εκκλησίας. **Όλοι μας προτρέπουν να ευχαριστούμε τον Θεό για το καθετί που μας συμβαίνει, είτε ευχάριστο είτε λυπηρό είναι αυτό**. **Η πίστη μάς διδάσκει ότι καθετί που μας συμβαίνει, προέρχεται από την πανάγαθη και πάνσοφη πρόνοια του Θεού για την ωφέλειά μας. Μ' αυτόν τον τρόπο η πίστη μας χειραγωγεί στην ευχαριστία τού Θεού. Η ευχαριστία τού Θεού, με τη σειρά της, διπλασιάζει την πίστη. Γιατί η ευχαριστία γεννιέται από την πίστη τού νου και στη συνέχεια γεννά την πίστη τής καρδιάς.**

Το μεγάλο στάδιο της ευχαριστίας και της δοξολογίας ανοίγεται μπροστά στον χριστιανό που ζει ευλαβικά, σύμφωνα με τις εντολές τού Ευαγγελίου, τον χριστιανό που **δεν τυφλώνεται από τις μάταιες απολαύσεις και μέριμνες**, τον χριστιανό που αποβλέπει σταθερά στην απόλαυση της αιωνιότητας. Καθετί το πρόσκαιρο περνά και χάνεται. Ακατάπαυστα το μέλλον γίνεται παρόν και το παρόν παρελθόν. Ό,τι υπήρξε κι έφυγε, δεν επιστρέφει. Και καθετί το μελλοντικό θα έρθει για λίγο, πολύ λίγο, κι έπειτα θα γίνει παρελθόν. **Όποιος ζει στη γη σαν ξένος και περαστικός ως προς τον τρόπο σκέψεως, ως προς τα αισθήματα της καρδιάς και ως προς τη συνολική διαγωγή του, που απορρέει από τον τρόπο σκέψεως και τα αισθήματα της καρδιάς, αυτός μπορεί να ευχαριστεί και να δοξολογεί ακατάπαυστα τον Θεό**.

Έτσι έκανε και ο **άγιος προφήτης Δαβίδ** με τον φωτισμό και τη χάρη τού Αγίου Πνεύματος. Παντού και πάντοτε, σαν εκστατικός, ξέχυνε από τα βάθη τής ψυχής του την ευχαριστία και τη δοξολογία τού Θεού: «Δόξαζε, ψυχή μου, τον Κύριο και όλο μου το είναι το όνομά Του το άγιο! Δόξαζε, ψυχή μου, τον Κύριο και μην ξεχνάς καμιάν από τις ευεργεσίες Του!». «Θα σε δοξολογήσω, Κύριε, μ' όλη μου την καρδιά, θα διηγηθώ όλα τα θαυμαστά Σου έργα». «Θα Σε υμνώ, Θεέ μου, Βασιλιά μου, και θα δοξολογώ το όνομά Σου παντοτινά κι αιώνια. Κάθε μέρα θα Σε δοξολογώ, και θα υμνώ το όνομά Σου παντοτινά κι αιώνια». **Ως αιτία τής δοξολογίας τού Θεού ο προφήτης προβάλλει τα απέραντο μεγαλείο Του**: «Μεγάλος είναι ο Κύριος και άξιος πολύ να υμνείται· η μεγαλοσύνη Του δεν έχει όριο». Το μεγαλείο τού Θεού το έβλεπε ο Δαβίδ στα έργα Του: «Κύριε, Θεέ μου, είσαι πολύ μεγάλος!... Φοράς για ένδυμά Σου το φως, δηλώνεις τον ουρανό σαν σκηνή... Θεμελίωσες τη γη στις ασφαλείς βάσεις της». Η ορατή κτίση δίκαια μπορεί να ονομαστεί ένδυμα του Θεού. Μ' αυτό το ένδυμα ο αόρατος Θεός γίνεται ορατός: «Ντύθηκες μεγαλοπρέπεια».

Μεγαλόπρεπη είναι, πράγματι, η ορατή κτίση. Κηρύσσει την ύπαρξη του Θεού, κηρύσσει την παντοδυναμία, την πανσοφία, την αγαθότητα του Θεού. Όλα τα δημιουργήματά Του, από τα πιο μικρά μέχρι τα πιο μεγάλα, έχουν τους νόμους τους. **Η ανακάλυψη ενός αμελητέου μέρους αυτών των νόμων**

αποτελεί δόξα για τον ανθρώπινο νου, ο οποίος πρέπει να έχει την επίγνωση πως ό,τι έχει ανακαλυφθεί είναι μηδαμινό μπροστά σ' εκείνα που δεν έχουν ανακαλυφθεί. Έχει ανακαλυφθεί ένα μεγάλο μέρος απ' ό,τι είναι δυνατό ν' ανακαλυφθεί με τις περιορισμένες ικανότητες του ανθρώπου. Αλλά το υπόλοιπο και μεγαλύτερο μέρος των φυσικών νόμων παραμένει **απροσπέλαστο** και **ανεξήγητο**.

Ο ανθρώπινος νους, που υπολόγισε τις πορείες των πλανητών στο αχανές διάστημα, στέκεται με απορία μπροστά στο ταπεινό χορταράκι, που αδιάφορα το πατάμε. Δεν μπορεί να ανακαλύψει σε τι συνίσταται η ζωή αυτού του μικρού χόρτου, ποιους χυμούς αντλεί με τη ρίζα του από τη γη, πώς και σε τι μετατρέπονται αυτοί οι χυμοί, πώς δίνουν, γενικά, στα φυτά διάφορες μορφές, διάφορα χρώματα, διάφορα αρώματα, διάφορες γεύσεις. Τι είναι η ηλιακή ακτίνα; Τι είναι το φαινόμενο του ηλεκτρισμού; Παρόμοια ερωτήματα μπορούμε να παραθέσουμε αναρίθμητα. Εμείς βλέπουμε ενέργεια. Η ενέργεια φανερώνει την ύπαρξη νόμων. Οι νόμοι είναι απρόσιτοι στον ανθρώπινο νου.

Τόσο η ανακάλυψη φυσικών νόμων που έχουν ερμηνευθεί και κατανοηθεί, όσο και η ανακάλυψη νόμων που ξεπερνούν την αντίληψή μας, αποτελέσματα του μόχθου και «αναμφισβήτητη δόξα του ανθρώπινου νου, μαρτυρούν καθαρά ότι οι νόμοι αυτοί θεσπίστηκαν από τον ύψιστο και άπειρο Νου. «Πόσο μεγαλειώδη είναι τα έργα Σου, Κύριε· όλα με σοφία τα δημιούργησες». **Μόνο η αφροσύνη και ο παραλογισμός μπορούν να διακηρύσσουν ότι τα δημιουργήματα, που υπάρχουν και διέπονται από σοφούς νόμους, είναι προϊόντα της τύχης, ότι απέκτησαν υπόσταση χωρίς σκέψη. Τα έργα τού υψίστου Νού συκοφαντούνται μ' αυτή τη θεωρία από τους άθεους. Οι ίδιοι καμαρώνουν για τον νου τους, όταν ανακαλύπτουν κάποιον νόμο, αλλά υποστηρίζουν ότι αυτός ο νόμος θεσπίστηκε από τη δίχως νου τύχη. Τι πιο παράλογο από μια συκοφαντία που αντιφάσκει προς τον εαυτό της;**

Το μεγαλείο των έργων τού Θεού, καθώς το ατενίζουμε στην ορατή κτίση, μας παρακινεί σε δοξολογία Του: «Κάθε γενιά ανυμνεί τα έργα Σου και διακηρύσσει τη δύναμή Σου. Τη μεγαλόπρεπη δόξα τής αγιοσύνης Σου διαλαλούν και τα θαύματά Σου διηγούνται. Τη δύναμη των φοβερών Σου προσταγμάτων εξιστορούν και τη μεγαλοσύνη Σου διηγούνται». Κι αυτά γιατί «ό,τι μπορούν να γνωρίζουν για τον Θεό τούς είναι γνωστό, αφού ο Ίδιος ο Θεός τους το φανέρωσε. Δηλαδή,**παρότι και η αιώνια δύναμη του Θεού και η θεϊκή Του ιδιότητα είναι αόρατες, μπορούν να τις δουν μέσα στη δημιουργία από τότε που έγινε ο κόσμος. Γι' αυτό και δεν έχουν καμιά δικαιολογία» όσοι δεν γνώρισαν τον Θεό μέσ' από τη δημιουργία, με την ενατένιση των ορατών δημιουργημάτων**.

Η ορατή κτίση έχει τεθεί στην υπηρεσία μας —τ' αστέρια τού ουρανού, ο αέρας

και τα τόσα αέρια σώματα, η γη, οι θάλασσες, τα ποτάμια, τα ζώα, τα φυτά, τα ορυκτά. Ταξιδιώτη της γης! **Κοίταξε τη φύση, αυτό το ξενοδοχείο στο οποίο έχεις καταλύσει για ένα μικρό χρονικό διάστημα, για το διάστημα της σύντομης επίγειας ζωής σου· κοίταξέ την με τον καθαρό νου που διαμορφώνει η ενάρετη ζωή· κοίταξε την αφθονία των αγαθών που υπάρχουν γύρω σου. Από ένα τέτοιο κοίταγμα η ψυχή σου θα γεμίσει φυσιολογικά με ευχαριστία τού Θεού. Έτσι έγινε με όλους όσοι ενατένισαν τη φύση με το πνεύμα που δίνει η χριστιανική ζωή.** Γι' αυτούς προείπε ο προφήτης: «Η ανάμνηση του πλήθους (των ευεργεσιών) της καλοσύνης Σου θα ξεχύνεται (από τις καρδιές τους) και για τη δικαιοσύνη Σου θ' αναγαλλιάζουν. Συμπονετικός και εύσπλαχνος είναι ο Κύριος, μακρόθυμος και πολυέλεος. Καλός είναι ο Κύριος για όλους, και το έλεός Του απλώνεται σ' όλα τα δημιουργήματά Του. Θα Σε δοξολογούν, Κύριε, όλα τα δημιουργήματά Σου και θα Σε ευλογούν οι πιστοί Σου».

Σ' όλους τους ανθρώπους δόθηκε η ικανότητα να βλέπουν τον Θεό καθαρά μέσα στη φύση και να Του απονέμουν προσκύνηση, δοξολογία, ευχαριστία. Τον βλέπουν, όμως, μόνο όσοι δεν στερούν από τον εαυτό τους αυτή την ικανότητα με την αμαρτωλή ζωή και με την αποδοχή μάταιων λογισμών, όσοι δεν ακολουθούν με
την καθοδήγηση αυτών των ολέθριων οδηγών εσφαλμένη πορεία, όσοι δεν δείχνουν με τη διαγωγή τους ότι εχθρεύονται και αρνούνται τον Θεό.

Ο Θεός, μέσα στην απέραντη αγαθότητά Του, φανερώθηκε στους ανθρώπους και με άλλον τρόπο. Φανερώθηκε ανάμεσά τους, δίπλα τους, για να Τον πλησιάσουν, να Τον οικειωθούν, να ενωθούν μαζί Του, να βρουν σ' Αυτόν τη σωτηρία και την αιώνια μακαριότητα, να λυτρωθούν δι' Αυτού από την απώλεια και την αιώνια δυστυχία, στην οποία είχαν καταδικαστεί με την αυτοπροαίρετη πτώση τους. Φανερώθηκε όχι με μεγαλόπρεπη περιβολή, όχι με βασιλική πορφύρα —την ορατή κτίση, μολονότι παρέμεινε και μέσα σ' αυτήν ως «πανταχού παρών». Φανερώθηκε με την ταπεινή μορφή τού ανθρώπου, προσλαμβάνοντας την ανθρώπινη φύση και παίρνοντας επάνω Του όλες τις αδυναμίες μας —τις συνέπειες της πτώσεώς μας— εκτός από την αμαρτία. Φανερώθηκε στη γη, τη χώρα τής εξορίας μας, και πέρασε τη ζωή Του πάνω σ' αυτήν όπως ταιριάζει σ' έναν εξόριστο, με στερήσεις, με θλίψεις, με διώξεις, για να την τερματίσει με οδυνηρό θάνατο σε σταυρό.

Ο Θεάνθρωπος ομολόγησε με τη ζωή και τον θάνατό Του τη **δικαιοκρισία** τού Θεού, η οποία έριξε τους ανθρώπους από τον παράδεισο στη γη. Ομολόγησε, επίσης, την **ενοχή των ανθρώπων** ενώπιον του Θεού. Η ομολογία αυτή αποτελούσε τον μοναδικό αλλά και αναγκαίο όρο τής καταλλαγής μας μ' Εκείνον. **Όλοι όσοι**

θέλουν να είναι αληθινοί χριστιανοί, οφείλουν να ομολογούν την ενοχή τους ενώπιον του Θεού, πρώτον, με τον νου και την καρδιά, δεύτερον, με τα χείλη και τον λόγο και, τρίτον, με τη ζωή και τη διαγωγή τους . Ο καθένας μας πρέπει να σηκώνει τον σταυρό του και ν' ακολουθεί τον Χριστό. Διαφορετικά, δεν μπορεί να είναι μαθητής τού Χριστού.

Μπροστά στο μεγαλείο τής θείας αγαθότητας, που φανερώθηκε με την ενανθρώπηση του Θεού Λόγου και τη σωτηρία των ανθρώπων απ' Αυτόν, ο χριστιανός εντυπωσιάζεται, απορεί, ξεσπά σε αδιάλειπτη δοξολογία και ευχαριστία τού Θεού, φλογίζεται από την επιθυμία να ζήσει σύμφωνα με τις εντολές τού Ευαγγελίου και ν' ακολουθήσει τον Χριστό στη στενή και γεμάτη θλίψεις οδό. Και όταν μπει ο χριστιανός στη στενή οδό, τότε βλέπει και κατανοεί την **καταστροφική πλάνη τής ευρύχωρης οδού**· όταν γευθεί την πνευματική παρηγοριά με την οποία τρέφει ο Θεός όσους βαδίζουν στη γεμάτη θλίψεις οδό, όπως έτρεφε τους Ισραηλίτες με το μάννα στην έρημο, τότε αρχίζει ν' αποστρέφεται τη σαρκική και αμαρτωλή απόλαυση, που σε τόση αφθονία την έχει ο κόσμος, όπως τότε η Αίγυπτος. Άφατη δοξολογία και ευχαριστία απευθύνει στον Θεό ο χριστιανός μέσα στις στερήσεις και τις θλίψεις, με τις οποίες η θεία πρόνοια τον απομακρύνει από τη μετοχή και τη δουλεία στην αμαρτία, με τις οποίες η θεία πρόνοια τον συγκαταλέγει στη χορεία των ακολούθων τού Χριστού.

Από κανέναν άνθρωπο δεν ανέβηκαν στον ουρανό δοξολογικές κραυγές προς τον Θεό για επίγεια ευημερία, σαν τις δοξολογικές εκείνες κραυγές των αγίων μαρτύρων για τα βασανιστήρια και τον θάνατο, με τα οποία αξιώθηκαν να σφραγίσουν την ομολογία τού Χριστού και να ενωθούν πλήρως μαζί Του. Από κανένα μεγαλόπρεπο ανάκτορο κι από κανένα πολυδάπανο συμπόσιο δεν ακούστηκαν δοξολογίες και ευχαριστίες τού Θεού, σαν τις δοξολογίες και τις ευχαριστίες που ακούστηκαν από τα φτωχικά κελιά των στερημένων και βασανισμένων μοναχών, σαν τις δοξολογίες και τις ευχαριστίες που ακούστηκαν από τα τραπέζια των νηστευτών, όταν αυτοί γεύονταν το πενιχρό ψωμί τους για την ενίσχυση του σώματος, του υπηρέτη της ψυχής τους, αποφεύγοντας τον χορτασμό, με τον οποίο η ψυχή υποδουλώνεται στα σώμα.

Το σαρκικό φρόνημα και η σαρκική ζωή κάνουν τον άνθρωπο να ξεχνά τον Θεό και τις ευεργεσίες Του, καλύπτοντας, θαρρείς, το μεγάλο έργο τής λυτρώσεως μ' ένα αόρατο αλλά πυκνό παραπέτασμα. Το έργο αυτό αποκαλύπτεται μόνο σ' εκείνους που «έχουν σταυρώσει τον αμαρτωλό εαυτό τους μαζί με τα πάθη και τις επιθυμίες του». **Από τον σταυρό είμαστε ικανοί να ομολογούμε, να δοξολογούμε και να ευχαριστούμε τον Θεό. Μέσα στην επίγεια ευημερία είμαστε ικανοί να Τον αρνηθούμε.**

Αδελφοί! **Ας αναλάβουμε τον αόρατο αγώνα τής ευχαριστίας τού Θεού.**

Αυτός ο αγώνας μάς υπενθυμίζει τον Θεό, που Τον έχουμε ξεχάσει. Αυτός ο αγώνας μάς αποκαλύπτει το μεγαλείο τού Θεού, που είναι κρυμμένο από μας, καθώς και τις αναρίθμητες και ανέκφραστες ευεργεσίες Του προς όλους τους ανθρώπους και προς κάθε άνθρωπο ξεχωριστά. Αυτός ο αγώνας γεννά μέσα μας τη ζωντανή πίστη στον Θεό. Αυτός ο αγώνας θα μας δώσει τον Θεό, που δεν Τον έχουμε, τον Θεό, που μας Τον στέρησαν η ψυχρή καρδιά μας και η απρόσεκτη ζωή μας.

Οι κακοί λογισμοί μολύνουν και καταστρέφουν τον άνθρωπο, ενώ οι καλοί λογισμοί τον αγιάζουν και τον ζωογονούν. Οι κακοί λογισμοί «μας χωρίζουν από τον Θεό», ενώ οι καλοί λογισμοί μάς φέρνουν κοντά Του. Από τους καλούς λογισμούς γεννιούνται λόγια και έργα θεάρεστα. Από έναν καλό λογισμό οδηγήθηκε ο συνετός λεπρός στον Σωτήρα, για να Τον ευχαριστήσει. Κι Εκείνος του γνωστοποίησε τη σωτηρία του: «Η πίστη σου σε έσωσε». Με τους καλούς λογισμούς, ανάμεσα στους οποίους τιμητική θέση κατέχουν η ευχαριστία και η δοξολογία τού Θεού, μπορούμε να πλησιάσουμε τον Κύριο, μπορούμε να Τον ευαρεστήσουμε με άγια λόγια και έργα, μπορούμε ν’ αποκτήσουμε ζωντανή πίστη, μπορούμε να λάβουμε σωτηρία. Αμήν.

(Πηγή: “Ασκητικές ομιλίες Β’” Αγίου Ιγνατίου Μπριαντσανίνωφ, επισκόπου Καυκάσου και Μαύρης Θάλασσας, Εκδ. Ιεράς Μονής Παρακλήτου, Ωρωπός Αττικής)